

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Renata Folkman

Protokolant: sekr.sądowy Agnieszka Duraj

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniach 25 stycznia 2019 roku, 6 lutego 2019 roku i 27 marca 2019 roku sprawy

T. K. (1)

s. P. i W. z domu K.

ur. (...) D.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 4 stycznia 2018 r. w miejscowości Ż. (...) gm. W., pow. (...), woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym sprawcą dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 50 zł, karty bankomatowej banku (...) S.A. oraz dokumentów w postaci prawa jazdy nr (...), dowodu osobistego nr (...) i karty kierowcy czym działał na szkodę Ł. S. (1)

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 276 kk w zw. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

II. w dniu 4 stycznia 2018 roku około godz. 12:15 w miejscowości T. przy ul. (...), gm. T., pow. (...), woj. (...) usiłował dokonać kradzieży z włamaniem na rachunek bankowy banku (...) S.A. w ten sposób, że działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej posłużył się bez upoważnienia kartą bankomatową stanowiącą własność Ł. S. (1) tym samym wpływając na automatyczne przetwarzanie danych informatycznych rachunku obsługiwanego przez przedmiotowy bank jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak środków pieniężnych na koncie

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 287 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

orzeka

1. oskarżonego T. K. (1) w ramach czynu zarzucanego w punkcie I uznaje za winnego tego, że w czasie i miejscu jak w zarzucie, działając samodzielnie, dokonał na szkodę Ł. S. (1) zaboru w celu przywłaszczenia, z niezamkniętego pojazdu zaparkowanego przed posesją, następujących rzeczy ruchomych: portfela o wartości 50 zł wraz z pieniędzmi w kwocie 50 zł, karty bankomatowej banku (...) SA oraz dokumentów w postaci prawa jazdy nr (...), dowodu osobistego nr (...) i karty kierowcy, przy czym dowód osobisty, kartę kierowcy i prawo jazdy następnie wyrzucił, to jest czynu wyczerpującego znamiona art. 278 § 1 i § 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. oskarżonego T. K. (1) uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie II, przy czym przyjmuje, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi wyczerpujący znamiona art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk i art.

287 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

3. na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 86 § 1 kk jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego łączy i wymierza mu karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

4. na podstawie art. 69 § 1 kk, art. 70 § 1 kk, art. 72 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat i zobowiązuje oskarżonego do informowania sądu na piśmie co 6 (sześć) miesięcy o przebiegu okresu próby, licząc od uprawomocnienia się wyroku,

5. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. A. kwotę 619,92 zł (sześćset dziewiętnaście złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu,

6. zwalnia oskarżonego od kosztów procesu, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

T. K. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 4 stycznia 2018 r. w miejscowości Ż. (...) gm. W., pow. (...), woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym sprawcą dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 50 zł, karty bankomatowej banku (...) S.A. oraz dokumentów w postaci prawa jazdy nr (...), dowodu osobistego nr (...) i karty kierowcy czym działał na szkodę Ł. S. (1),

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 276 kk w zw. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

II. w dniu 4 stycznia 2018 roku około godz. 12:15 w miejscowości T. przy ul. (...), gm. T., pow. (...), woj. (...) usiłował dokonać kradzieży z włamaniem na rachunek bankowy banku (...) S.A. w ten sposób, że działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej posłużył się bez upoważnienia kartą bankomatową stanowiącą własność Ł. S. (1) tym samym wpływając na automatyczne przetwarzanie danych informatycznych rachunku obsługiwanego przez przedmiotowy bank jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak środków pieniężnych na koncie,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 287 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ł. S. (1) pracuje jako zawodowy kierowca, jeździ po E.. W dniu 4 stycznia 2018 r. około godz. 10:00 wrócił z dalekiej trasy i przyjechał do domu w Ż.. Pojazd marki (...) o nr rej. (...) zaparkował przed swoją posesją nr (...) w bramie wjazdowej. Nie zamknął samochodu na klucz. Był zmęczony po pracy, wszedł do domu, zjadł śniadanie i poszedł spać. We wnętrzu auta na prawym przednim fotelu pasażera pozostawił skórzany portfel koloru czarnego z napisem (...), w którym były pieniądze oraz dokumenty. W tym dniu po miejscowości Ż. T. K. (1) wraz z kolegą poruszał się pojazdem marki (...) o nr rej. (...). Mężczyźni jeździli w poszukiwaniu złomu, odwiedzali kolejno położone posesje. Kiedy znaleźli się przed domem Ł. S. (1), wtedy T. K. (1) zobaczył zaparkowany w bramie wjazdowej pojazd, do którego podszedł. Drugi z mężczyzn w tym czasie zajął się zupełnie innymi czynnościami. T. K. (1), znajdując się obok samochodu, zauważył przez szybę, że w jego wnętrzu na fotelu leży portfel. Złapał za klamkę, a kiedy okazało się, że samochód nie został zamknięty na klucz, otworzył drzwi auta Ł. S. (1), a następnie zabrał jego portfel o wartości 50 zł, wraz z zawartością w postaci pieniędzy w kwocie 50 zł, karty bankomatowej (...) SA oraz dokumentów w postaci prawa jazdy nr (...), dowodu osobistego nr (...) i karty kierowcy. Następnie T. K. (1) szybko oddalił się sprzed posesji pokrzywdzonego, odjechał około 10 km dalej, gdzie wyjął z portfela pieniądze oraz kartę do bankomatu, natomiast portfel z pozostałymi dokumentami wyrzucił. Kartę bankomatową zachował dla siebie w celu jej użycia.

(dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. K. k. 169v-170,

zeznania świadków: Ł. S. k. 3-4, 150v-151v, A. L. k. 38v, notatka urzędowa k. 1, 26, umowa sprzedaży samochodu k. 40)

Jeszcze tego samego dnia tj. 4 stycznia 2018 r., dwie godziny później około 12:15, T. K. (1) był już w T.. Wszedł do sklepu przy ul. (...) aby zrobić zakupy. Wybrał artykuły za ponad 50 zł. Chciał użyć skradzionej wcześniej karty bankomatowej Ł. S. (1) bez wpisywania kodu PIN dlatego poprosił ekspedientkę sklepu, aby obniżyła kwotę do zapłaty kartą poniżej 50 zł, resztę chciał dopłacić gotówką. Pomimo obniżenia wysokości rachunku przeznaczonego do zapłaty kartą (czyli na kwotę poniżej 50 zł, do czego nie jest potrzebne wpisanie kodu PIN) poniżej kwoty 50 zł, transakcja została odrzucona z uwagi na brak środków pieniężnych na karcie (Ł. S. (1)). Pracownik sklepu zadzwonił po właścicielkę. Na miejsce przyjechała J. G. i jej mąż W. G. (1), który zauważył zaparkowany przed sklepem samochód marki (...), zwrócił uwagę na obcy nr rej. pojazdu zaczynający się na (...). Po wejściu do środka ekspedientka przekazała właścicielce i jej mężowi problem z płatnością kartą za zakupy. Z uwagi na brak możliwości dokonania płatności skradzioną kartą bankomatową (...) T. K. (1) zrezygnował z zakupów i wyszedł ze sklepu, wspomnianą kartę wyrzucił do studzienki ściekowej. Ł. S. (1) obudził się późnym wieczorem około godz. 23:00, chciał udać się ponownie do pracy, nie mógł znaleźć swojego portfela. Natychmiast zadzwonił na policję oraz na infolinię do swojego banku aby zablokować kartę do bankomatu, wówczas został poinformowany około godz. 12:00 nastąpiła próba użycia jego karty, otrzymał dokładną lokalizację sklepu.

(dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. K. k. 169v-170,

zeznania świadków: Ł. S. k. 3-4, 150v-151v, B. W. k. 23v, 151v-152, W. G. k. 20-21v, 152, B. P. k. 170-170v,

notatka urzędowa k. 10, 19, 41, protokół zatrzymania rzeczy k. 15-17, koperta z płytami DVD k. 18, protokół oględzin rzeczy wraz ze zdjęciami k. 28-33, protokół przeszukania k. 60-63, 80-81v, pismo policji k. 159-162)

T. K. (1) urodził się (...) Ma wykształcenie podstawowe niepełne. Nie ma zawodu. Jest bezrobotny, utrzymuje się ze zbierania złomu. Otrzymuje świadczenie z MOPS w wysokości 350 zł miesięcznie oraz talony żywnościowe. Jest kawalerem Ma dziecko w wieku 21 lat. Nie ma obowiązku alimentacyjnego. Zamieszkuje z konkubiną, która otrzymuje rentę w kwocie 600 zł, ich wspólny dochód miesięczny to 1000 złotych. Nie był uprzednio karany.

(dane k. 131, oświadczenie k. 169v, dane o karalności k. 47, pismo MOPS T. wraz z załącznikami k. 86-93v)

Oskarżony T. K. (1) w trakcie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nie zna osoby o danych Ł. S. (1) i nigdy nie był w posiadaniu dokumentów, ani karty bankomatowej należącej do tego mężczyzny. Zaprzeczył, aby usiłował dokonać wypłaty pieniędzy z bankomatu przy użyciu karty Ł. S. (1), dodał, że nie dokonał zaboru portfela z dokumentami należącymi do pokrzywdzonego. Przyznał, że kojarzy wieś Ż., ponieważ jeździł po tej miejscowości i pytał ludzi o złom. Pomagał mu wtedy Polak o imieniu J. w wieku około 25 lat z T.. Oskarżony podał, że nie posiada już wspomnianego pojazdu, oddał go na złom.

(wyjaśnienia k. 79)

Przed Sądem T. K. (1) przyznał się do obu zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. Dodał, że żałuje swojego zachowania, które było głupie. Dodał, że kolega, który mu pomagał w poszukiwaniu złomu, nie miał nic wspólnego z tą kradzieżą. Oskarżony zaprzeczył, aby w portfelu było 50 zł, był pewny, że znajdowało się tam 20 zł lub 30 zł. Przyznał, że widział znajdujące się w środku dokumenty, ale nie pomyślał żeby je oddać. Kartę do bankomatu zostawił, ponieważ miał zamiar zapłacić nią później w sklepie. Natomiast wszystkie znajdujące się w portfelu dokumenty, wraz z samym portfelem, wyrzucił mniej więcej 10 km od miejsca, w którym je skradł. Oskarżony dodał, że przyznaje się do winy bo nie ma sensu kłamać, przyznał, że wyjaśnienia złożone wcześniej nie były prawdziwe.

(wyjaśnienia k. 169v-170)

T. K. (1) w przeszłości leczył się w poradni zdrowia psychicznego, dlatego w toku postępowania dopuszczono dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy stwierdzili, że oskarżony nie jest chory psychicznie, ani

nie jest upośledzony umysłowo. Natomiast u T. K. (1) występują inne zakłócenia czynności psychicznych pod postacią zaburzeń lękowych, które jednak w odniesieniu do zarzucanych mu czynów nie miały znaczenia, ponieważ oskarżony w czasie popełnienia czynów miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

(dowód: opinia sądowo-psychiatryczna k. 110)

Sąd Rejonowy ocenił i zważył, co następuje:

Stan faktyczny istotny dla niniejszej sprawy jest oczywisty i nie budzi żadnych wątpliwości. Wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał się do winy, zeznania świadków Ł. S., B. W., W. G., A. L. i B. P. świadczą zgodnie, że T. K. (1) dopuścił się popełnienia przypisanych mu czynów. Oskarżony kwestionował jedynie ilość pieniędzy, która znajdowała się w portfelu. Jednakże w tej kwestii Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego Ł. S., który podał, że znajdowało się tam 50 zł.

Prócz wspomnianych wyżej osobowych źródeł dowodowych Sąd dał ponadto w pełni wiarę dowodom ze wszystkich ujawnionych na rozprawie dokumentów, albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone rzetelnie, prawidłowo pod względem formalnym i zgodnie z obowiązującymi przepisami. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości i brak jest podstaw aby kwestionować ich wartość dowodową. Sąd uwzględnił również opinię sądowo-psychiatryczną na okoliczność stanu zdrowia oskarżonego, albowiem nie budziła ona żadnych zastrzeżeń, a przede wszystkim została sporządzona przez osoby, które dysponują wiadomościami specjalnymi do stwierdzenia przedmiotowych okoliczności, brak jest zatem podstaw, by kwestionować jej wartość dowodową.

Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia stanowiska obrońcy oskarżonego o zakwalifikowanie pierwszego czynu jako wykroczenie z art. 119 § 1 kw z uwagi na wysokość skradzionej kwoty pieniędzy. Sąd podkreśla, że kradzież jest przestępstwem materialnym. Do jego znamion należy skutek w postaci objęcia rzeczy wyjętej spod władztwa osoby uprawnionej we władanie sprawcy. Zgodnie z dominującą w polskiej doktrynie i orzecznictwie teorią zawładnięcia skutek następuje w momencie zawładnięcia rzeczą przez sprawcę, tj. w chwili, gdy sprawca objął ją w swoje posiadanie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 1985 r., II KR 311/84, OSNPG 1985, nr 8, poz. 110). Podkreślić także należy, iż w sytuacji gdy sprawca dokonuje czy usiłuje dokonać kradzieży, przy czym przedmiotem zaboru jest cudza rzecz ruchoma oraz dokument tożsamości lub stwierdzający prawo majątkowe określonej osoby (np. kradzież torebki zawierającej takie przedmioty), przestępstwo to podlega kumulatywnej kwalifikacji prawnej na podstawie art. 278 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Przy czym warunkiem przypisania kradzieży wymienionego dokumentu jest stwierdzenie, iż sprawca miał świadomość, że wśród zabranych przedmiotów znajduje się taki dokument i chciał go przywłaszczyć. Kradzież dokumentu, podobnie jak kradzież rzeczy, jest bowiem przestępstwem umyślnym kierunkowym (A. Marek [w:] Komentarz do art. 275 k.k., Lex Omega). W realiach niniejszej sprawy okoliczności przedmiotowe zdarzenia z dnia 4 stycznia 2018 r., w szczególności sposób zachowania oskarżonego, tj. wykorzystanie sytuacji, iż pokrzywdzony nie zamknął swojego pojazdu zaparkowanego w bramie wjazdowej, zabór i wejście w posiadanie wyjętego z wnętrza samochodu portfela, w którym znajdował się dowód osobisty, prawo jazdy, karta kierowcy i karta bankomatowa uprawniająca do pobrania pieniędzy, a także pieniądze, następnie dokonanie przeszukania zawartości portfela w celu sprawdzenia czy znajdują się tam pieniądze i wyrzucenie dokumentów oraz samego portfela, jednoznacznie wskazują, że T. K. (1) działał z zamiarem zaboru portfela wraz z zawartością wskazanych przedmiotów. Jednocześnie oskarżony, będąc osobą dorosłą, poczytalną i posiadającą pełną zdolność rozpoznawania znaczenia swojego czynu i kierowania postępowaniem, miał świadomość i akceptował fakt, że w portfelu oprócz pieniędzy znajdują się także dokumenty, w tym dowód osobisty, prawo jazdy, karta kierowcy oraz karta bankomatowa uprawniająca do pobrania pieniędzy – co sam zauważył potwierdzając w swoich wyjaśnieniach. Tym samym wypełnił znamiona czynu zarówno z art. 278 § 1 i 5 kk w związku z kradzieżą karty bankomatowej, jak i art. 275 § 1 kk poprzez kradzież dokumentów stwierdzających tożsamość Ł. S. (1) (dowód osobisty), jak i art. 276 kk poprzez zabór, a następnie wyrzucenie prawa jazdy Ł. S. (1) i jego karty kierowcy (gdyż nie są to dokumenty stwierdzające

tożsamość, a zatem nie mieszczą się w katalogu z art. 275 § 1 kk). Wyrzucając wszystkie dokumenty Ł. S. (1), którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, uczynił je beużytecznymi narażając na uszkodzenie bądź zniszczenie.

Sąd nie podziela również twierdzenia obrońcy o braku podstaw do przyjęcia, iż oskarżony dopuścił się włamania próbując zapłacić kartą bankomatową Ł. S., ponieważ posiadacz karty godzi się na to, że płatność tzw. „zblizeniowa” do kwoty 50 zł może być zrealizowana bez złamania zabezpieczeń. Powyższym zagadnieniem zajął się Sąd Najwyższy dokonując trafnego wyboru właściwego przepisu karnego, odzwierciedlającego prawny obraz zachowania w postaci płatności cudzą kartą w transakcji zblizeniowej i jednocześnie analizy, czy kwalifikacja nielegalnych płatności zblizeniowych w myśl art. 279 § 1 kk wychodzi naprzeciw konieczności opisu nowych realiów zmieniającego się systemu bankowości elektronicznej znamionami kradzieży z włamaniem i nie skutkuje przekroczeniem dopuszczalnych granic wykładni znamion czynu wyznaczonych przez ustawodawcę. Zgodnie z definicją zamieszczoną w Wytycznych wymiaru sprawiedliwości i praktyki sądowej w sprawie odpowiedzialności karnej na przestępstwa określone w art. 208 d.k.k. (uchwała Sądu Najwyższego Izba Karna z dnia 25 czerwca 1980 r., VII KZP 48/78, OSNKW 1980, z. 8, poz. 65) „kradzież z włamaniem zachodzi wtedy, gdy jej sprawca zabiera mienie w celu przywłaszczenia w następstwie usunięcia przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zamknięciem tego pomieszczenia, utrudniającym dostęp do jego wnętrza”. Do znamion strony przedmiotowej tego przestępstwa należy zabór mienia w następstwie dokonania włamania, przy czym uznawano wówczas, że z istoty włamania wynika, iż jego obiektem może być tylko pomieszczenie zamknięte. Jednakże już wtedy przyjmowano, że sposób dostępu do tego pomieszczenia jest dla bytu przestępstwa kradzieży z włamaniem obojętny i wskazywano tu m. in. posłużenie się skradzionymi bądź znalezionymi oryginalnymi kluczami, czy też skradzionymi lub znalezionymi hasłami szyfrowymi. Wraz z upływem czasu ta klasyczna definicja kradzieży z włamaniem ulegała modyfikacjom zapewne i z tego powodu, że była ona wynikiem nadinterpretacji tekstu ustawy. Wszak ani w przepisie art. 208 k.k. z 1969 r., ani w przepisie art. 279 § 1 k.k., nie ma żadnego wskazania pozwalającego na zwiężającą interpretację włamania jako usunięcia przeszkody materialnej będącej częścią pomieszczenia zamkniętego. Przyjmowano więc w późniejszym orzecznictwie, że możliwość łatwego pokonania zabezpieczenia nie stanowi przeszkody do przyjęcia kwalifikacji z art. 208 k.k. (z 1969 r.- uwaga SN), jeżeli tylko z charakteru zabezpieczenia bez wątpliwości wynika zamiar właściciela czy użytkownika pomieszczenia niedopuszczenia do niego niepowołanych osób (tak SN w wyroku z dnia 15 sierpnia 1985 r., I KR 212/85, OSNKW 1986, z. 11-12, poz. 97), a także, że przez zabezpieczenie, które pokonuje sprawca kradzieży z włamaniem należy rozumieć nie tylko samą konstrukcję pomieszczenia zamkniętego bądź specjalne zamknięcie tego pomieszczenia, lecz także inne specjalne zabezpieczenia rzeczy, pieniędzy, środków płatniczych itp., którego przełamanie otwiera dostęp do mienia (por. up. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 października 2008 r., II AKA 120/08, LEX nr 508308). Prezentowany kierunek wykładni terminu „włamanie” zasługuje na pełną aprobatę, istotą bowiem włamania nie musi być przeniknięcie sprawcy do wnętrza zamkniętego pomieszczenia na skutek przełamania jego zabezpieczeń, lecz samo przełamanie zabezpieczeń zamykających dostęp do mienia i jednocześnie jednoznacznie manifestujących wolę właściciela (użytkownika) mienia niedopuszczenia do niego niepowołanych osób. Przy takim tylko rozumieniu istoty włamania możliwe jest aprobowanie utrwalonego już w orzecznictwie i niekwestionowanego w piśmiennictwie poglądu, że transakcje bankowe wymagające podania PIN-u uznawane są za kradzież z włamaniem (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2014 r., IV KK 42/14, niepubl.) i to nie tylko te dotyczące podjęcia pieniędzy z bankomatu jako surogatu pomieszczenia, ale i te polegające na płatności zblizeniowej w kwotach przekraczających 50 zł, co – bez konieczności dodatkowego dowodzenia – jest również możliwe. Kod PIN (...) jest oczywiście istotnym zabezpieczeniem dostępu do środków zgromadzonych przez właściciela karty płatniczej, ale zabezpieczeniem dodatkowym. Tym pierwotnym bowiem jest konstrukcja karty płatniczej, która zawiera mikroprocesor umożliwiający dokonywanie wszelkich transakcji, w tym również zblizeniowych, bez użycia kodu PIN. Przybliżenie karty płatniczej do terminalu skutkuje przedostaniem się do rachunku bankowego właściciela karty, dochodzi zatem do przełamania bariery elektronicznej w systemie bankowej płatności bezgotówkowej. Jeżeli czyni to osoba nieuprawniona, która weszła w posiadanie karty wbrew woli jej właściciela, w celu dokonania płatności za określony towar lub usługę, dokonuje kradzieży z włamaniem. Niezależnie bowiem od tego kto finalnie doznaje uszczerbku w efekcie działania osoby nieuprawnionej do posługiwania się kartą płatniczą, a co wynika z odrębnych regulacji i na co sprawca nie ma wpływu ani zapewne nie jest tego świadom, bezsporne jest, że dokonując płatności

skradzioną kartą, doprowadza do zmniejszenia aktywów na rachunku właściciela karty. W istocie dokonuje więc włamania w drodze przełamania zabezpieczeń elektronicznych i zaboru mienia w postaci wartości pieniężnych zapisanych w systemie informatycznym banku, mimo że fizycznie nie obejmuje ich w posiadanie, otrzymując w zamian ich ekwiwalent w postaci towaru czy usługi. Dla kwalifikacji prawnej takiego działania nie ma żadnego znaczenia schemat technicznego działania systemu, który obsługuje konkretną operację, a w szczególności czy jest to transakcja autoryzowana przez bank – wystawcę karty, czy też nieautoryzowana (tzw. transakcje offline, dokonywane w rozpoznawanej sprawie), pozwalająca na dokonanie płatności nawet ponad dostępne środki (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2017 r., sygn. akt III KK 349/16).

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd zakwalifikował zachowania oskarżonego w ten sposób, że przyjął, iż T. K. (1) w dniu 4 stycznia 2018 r. w miejscowości Ż. (...) gm. W., pow. (...), woj. (...), działając samodzielnie dokonując na szkodę Ł. S. (1) zaboru w celu przywłaszczenia, z niezamkniętego pojazdu zaparkowanego przed posesją, następujących rzeczy ruchomych: portfela o wartości 50 zł wraz z pieniędzmi w kwocie 50 zł, karty bankomatowej banku (...) SA oraz dokumentów w postaci prawa jazdy nr (...), dowodu osobistego nr (...) i karty kierowcy, przy czym dowód osobisty, kartę kierowcy i prawo jazdy następnie wyrzucił, w pełni wyczerpał znamiona czynu z art. 278 § 1 i 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Natomiast drugim zachowaniem polegającym na tym, że jeszcze tego samego dnia tj. 4 stycznia 2018 r. około godz. 12:15 w T. przy ul. (...), usiłował dokonać kradzieży z włamaniem na rachunek bankowy banku (...) S.A. w ten sposób, że działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej posłużył się bez upoważnienia kartą bankomatową stanowiącą własność Ł. S. (1), tym samym wpływając na automatyczne przetwarzanie danych informatycznych rachunku obsługiwanego przez przedmiotowy bank, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak środków pieniężnych na koncie; przy czym czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi (z uwagi na wartość zakupów, jakie usiłował dokonać tą przestępną metodą oskarżony), T. K. (1) wyczerpał znamiona przestępstwa opisanego treścią art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk i art. 287 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Zgodnie z dyspozycją art. 11 § 3 kk, w przypadku skazania za czyn wyczerpujący znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach, Sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą. W przedmiotowej sprawie odnośnie czynu z punktu I jest to przepis art. 278 § 1 kk, zaś co do czynu z punktu II jest to przepis art. 14 § 1 kk w zw. z art. 283 kk.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 kk. Po stronie okoliczności łagodzących sąd zważył dotychczasową niekaralność i przyznanie się do zarzucanych czynów oraz złożenie wyjaśnień. Po stronie okoliczności obciążających sąd uwzględnił, iż oskarżony każdym z czynów wypełnił znamiona więcej niż jednego przepisu ustawy. Mając powyższe na względzie sąd wymierzył oskarżonemu za każdy z (obu) przypisanych czynów karę po 6 miesięcy pozbawienia wolności. Jako karę łączną sąd wymierzył oskarżonemu 6 miesięcy pozbawienia wolności. Orzekając o karze łącznej sąd zastosował zasadę pełnego pochłonięcia jednej kary przez drugą, a to z uwagi na bliski odstęp czasowy w popełnieniu obu czynów oraz tożsamą osobę pokrzywdzoną. Z uwagi na to, że T. K. (1) nie był dotychczas karany, sąd warunkowo zawiesił wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 2 lat i zobowiązał oskarżonego w tym czasie do informowania sądu na piśmie o przebiegu okresu próby w terminach co 6 miesięcy.

Ponieważ w toku postępowania oskarżony korzystał z pomocy wyznaczonego mu obrońcy z urzędu, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego A. A. wynagrodzenie w wysokości 619,92 zł, stosownie do treści § 17 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 20 rozporządzenia MS z dnia 03.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Sk. P. kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.

Wobec trudnej sytuacji finansowej oskarżonego Sąd zwolnił go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, orzekając w tej kwestii na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.